

trykket af, at de Medlemmer, der havde med disse Sager at gøre, gik omkring i en bestandig Sorg over, at det ikke lykkedes at fremme Behandlingen af disse Forslag. Jeg skal give ærede Medlemmer et lille Eksempel, jeg vil ikke sige paa Verdens Humbug, men paa den tragi-komiske Realitet med Hensyn til disse Sager. Da Samlingen ebbede ud, og der skulde afgives Beretning, og de ærede Formænd, altsaa Socialdemokraten og den Radikale, skulde sammenkalde Udvalgene om Invalidrente og Aldersrente, saa hændte der dem det ejendommelige, at de tog fejl af hinanden; den radikale Formand sammenkaldte den socialdemokratiske Formands Udvalg, og den socialdemokratiske Formand sammenkaldte den radikale Formands Udvalg. De kunde altsaa ikke mere hitte Rede i hinanden. Det gik dem omtrent, som det gik den ærede socialdemokratiske Ordfører (L. Rasmussen) her forleden Dag; han for vild i Ministrene, han stod og udtalte sin Glæde over det Forslag om Aldersrente, som hans Kollega det ærede Medlem Hr. Stauning havde forelagt i sidste Samling; men det var daværende Indenrigsminister Rode, der foretog det. Altsaa de for vild i hinanden baade med Hensyn til Formandsskaberne og med Hensyn til Ministrene. Men jeg skal ikke bebrejde den ærede Ordfører dette, thi jeg indrømmer, at i disse Spørgsmaal, særlig om de kronisk syge og Invaliderne, var de to Partier i den Grad gaaet op i hinanden, ved Forslagenes Anlæg havde de Radikale i den Grad sluttet sig til den rent statsocialistiske Form, at jeg godt forstaar, at det endte med, at hverken Formænd eller Ministre til Slut kunde kende Forskel paa hinanden i disse Sager.

Medens der nemlig udtrykkelig i det radikale Program staar, at vi skal have Forsikring mod vedvarende Arbejdsudygtighed — det staar der i det radikale Odense-Program, og det er aldrig tilbagekaldt, aldrig ændret —, saa skete der dette, at det radikale Parti paa Trods af denne Programudtalelse i sidste ordinære Samling med fuld Musik gik om Bord i det rent statsocialistiske Forsørgelsesprincip, baade med Hensyn til de kronisk syge og med Hensyn til Invaliderne. Og naar der findes radikale Talere og i særlig Grad radikale Blade, f. Eks. det førende Provinsorgan „Fyens Venstreblad“, som har villet sige, at Venstres Prøvetid som demokratisk Parti er kommet i særlig Grad den Dag, da disse Forslag paa ny kommer til Behandling her i Tinget — og det vil ske i meget nær Fremtid paa Trods af falske Paastande

ogsaa i saa Henseende fra vore Modstandere under sidste Valgkamp —, naar de siger, at denne Sag skulde være en Prøvesten paa Venstres demokratiske Sindelag, saa er det dristigt sagt. Nej, her har sandelig Venstres Ordfører fuldt ud Ret i at pege paa, at her kommer i høj Grad de Radikale til at staa paa Skillevejen. Her kommer de bogstavelig talt til endnu en Gang at afgøre, om de vil følge deres eget Programs Krav om Forsikring mod vedvarende Arbejdsudygtighed, særlig i Form af kronisk Sygdom eller Invaliditet, eller om de vil sejle frem — ja, jeg vil ikke sige paa selvstændige Farter eller Bølger, for de sejler ikke selvstændigt her: de er paa Slæbetov af den store socialdemokratiske Dampbarkasse; deres højtærede Minister havde intet Fartøj, som rummede noget som helst selvstændigt Forslag.

Det skal vise sig, om dette fremdeles vil blive Tilfældet, naar Venstres Ministre i en nær Fremtid forelægger disse Lovforslag, omarbejdede ikke blot i Overensstemmelse med Venstres Principper, men sandelig ogsaa i Overensstemmelse med det radikale Odenseprogram Krav. Saa skal det vise sig, om det radikale Venstre her vil gøre det, som deres Vælgeres Flertal utvivlsomt ønsker, nemlig følge Venstres Princip om Forsikring mod vedvarende Arbejdsudygtighed, eller om de af Hensyn til deres mægtige allierede paa ny vil kræve dette Spørgsmaal løst som et rent Statsforsørgelses-spørgsmaal. Jeg kan i alt Fald roligt sige, at det ærede Medlem Hr. Rodes Tilbud om at optræde som Vejviser eller Stifinder for Venstre i dette Spørgsmaal var meget ilde anbragt. Paa dette Omraade har det ærede Medlem ikke en Gang formaet at holde sin egen programmæssige Sti ren. Her trænger Venstre absolut ikke til Vejledning. Her bliver Spørgsmaalet netop, om det radikale Venstre vil følge Venstres og sit eget Program eller vil følge den Vejvisning og de Veje, som fører ikke mod Venstres Maal, men ud i den store socialistiske Vildmose, af hvis Lygtemænd Venstre i alt Fald ikke agter hverken at lade sig blænde eller lokke.

Hagbart Berg: Jeg skal først gøre nogle Bemærkninger om en Institution under Marineministeriet, nemlig Redningsvæsenet. Da vi fik den store Lønningsreform i Fjor, var der visse Institutioner, hvis Forhold var af en særlig Art, og som derfor ikke kunde komme med paa den store Lønningslov. Hertil hørte Redningsvæsenet. Men man søgte ret hurtigt at raade Bod derpaa;